

XXIV Concurs de Traducció

Curs 2023-2024

Francès ESO – 2a Fase

A sota de casa meva hi ha una agència de viatges; cada dia passo per davant d'aquella estranya oficina en penombra. Una de les empleades surt sovint a fumar davant la botiga i es queda allà pràcticament immòbil, mirant el seu telèfon. De vegades m'havia preguntat en què podia estar pensant; estic convençut que també els desconeguts tenen una vida. I vaig sortir de casa dient-me: si la trobo fumant, serà la protagonista de la meva novel·la.

Però la desconeguda no hi era. A pocs metres, vaig descobrir una dona gran que traspassava el carrer arrossegant un carro de color violeta. Aquella senyora encara no ho sabia, però acabava d'entrar al territori de la novel·la. S'acabava de convertir en el tema del meu pròxim llibre (si acceptava la meva proposta, és clar). Hauria pogut esperar a sentir-me més inspirat per una altra persona. Però no, calia que fos la primera persona que veiés. No hi havia cap alternativa. [...]

M'hi vaig acostar i li vaig demanar disculpes per molestar-la. M'havia expressat amb la cortesia de qui ens vol vendre alguna cosa. Ella va alentir el pas, segurament sorpresa de veure's abordada d'aquella manera. Li vaig explicar que vivia al barri i que era escriptor. Quan atures una persona que està caminant, cal que vagis a l'essencial. Sovint es diu que les persones grans són desconfiades, però em va dedicar immediatament un somriure cordial. Vaig sentir prou confiança per exposar-li el meu projecte:

—És que... M'agradaria escriure un llibre sobre vostè.

—Com diu?

—Ja sé que pot semblar una mica estrany... Però és una mena de repte que m'he llançat a mi mateix. M'he dit que voldria escriure sobre la primera persona que trobés pel carrer.

—No ho entenc.

—Podríem anar a fer un cafè perquè li pugui explicar la situació?

—Ara mateix?

—Sí.

—No puc. He de pujar a casa meva. Tinc coses per posar al congelador.